

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxccccc2017 cu privire la prezentarea informației despre suma totală a salariului, reținerile efectuate a fost ignorată de către pârât.

Ulterior, s-a mai adresat către pârât cu un șir de cereri, privind repararea prejudiciului material și moral, precum și privind solicitarea prezentării certificatului cu privire la salariul mediu calculat la data de 31 iulie 2017, cereri care la fel au fost ignorate de către pârât.

În octombrie 2017, la fel a constatat că pentru luna respectivă nu i-a fost achitat salariul integral.

Totodată a indicat că, prin Ordinul nr. xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, i-a fost acordat concediu anual de odihnă pentru perioada de la 04 septembrie 2017 până la data de 17 septembrie 2017, pe termen de 14 zile calendaristice, însă nu i-a fost plătită indemnizația de concediu.

În opinia sa, aplicarea sancțiunii disciplinare nu este altceva decât o persecutare pentru acțiunile întreprinse întru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor dînsului, inclusiv pentru adresările sale repetate. Susține că aplicarea neîntemeiată și ilegală a sancțiunii disciplinare i-a cauzat suferințe psihice și fizice.

Reclamantul a solicitat anularea ordinului de organizarea anchetei de serviciu, a procesului-verbal xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx privind convocarea salariatului Racu Adrian, a ordinului nr. xx din xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx privind aplicarea sancțiunii disciplinare și repararea prejudiciului moral.

Prin hotărârea din 15 noiembrie 2019 a Judecătorei Chișinău sediul Central, cererea de chemare în judecată depusă de Racu a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 iunie 2020, a fost respins apelul declarat de Racu Adrian și menținută hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Central din 15 noiembrie 2019.

În favoarea acestei soluții, instanța de apel a indicat că, în circumstanțele în care în ședința de judecată s-a constatat cu certitudine faptul că în baza procesului-verbal nr. 1 din 23 octombrie 2017, salariatul Racu Adrian a fost convocat în vederea solicitării explicației în formă scrisă privind fapta comisă, iar la data de 30 octombrie 2017, ultimul a prezentat explicația scrisă cu privire la fapta comisă, Colegiul civil nu poate reține ca întemeiate argumentele susținute cu privire la necunoașterea petrecerii anchetei de serviciu.

Succesiv, instanța de apel a reținut că apelantul a invocat în cererea de apel precum că ancheta de serviciu organizată prin ordinul nr. xx din 17 octombrie 2017, pe care îl neagă, a fost organizată fără a avea la bază vreo faptă care ar constitui încălcare gravă a obligațiilor de muncă, iar prevederile art. 211¹ Codul muncii, stipulează exhaustiv care acțiuni ale salariatului se consideră încălcare gravă a obligațiilor de muncă. Argumentul dat nu a fost reținut drept temei de admitere a pretențiilor invocate, or prevederile art.208 alin.(2) Codul Muncii prevăd expres că în funcție de gravitatea faptei comise, angajatorul este în drept să organizeze o anchetă de serviciu și nu că ancheta de serviciu se organizează doar în cazurile expres prevăzute la art. 211¹ Codul muncii.

Mai mult ca atât, instanța de apel a reținut că, la data dispunerii organizării anchetei de serviciu - 17 octombrie 2017, prevederile art. 211¹ Codul muncii nu erau încă introduse în Codul muncii, acestea fiind publicate în Monitorul Oficial din 20 octombrie 2017.

La 13 octombrie 2020, Adrian Racu a declarat recurs împotriva deciziei din 23 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău.

În susținerea cererii de recurs, a indicat că învinuirile de comitere a unor fapte ilegale, după cum se invocă în ordinul de sancționare, nu sunt susținute prin administrarea unor probe concludente, probe care să permită formularea unor concluzii certe și univoce cu privire la existența faptelor și a vinovăției. Consideră că, la judecarea cauzei, instanțele de judecată nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată, au încălcat esențial și au aplicat eronat normelor de drept material (art. 6, 10 din CEDO, art. 21, din Constituție, art. art. 5, 9, 10, 91, 199, 201-210 din Codul muncii, art. art. 3, 7 din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. xx din 23.04.2010, art. art. 4, 5, 12, 23, 28, 30, 34 din Legea privind protecția datelor cu caracter personal nr. 133 din 08 iulie 2011).

A solicitat recurentul admiterea cererii de recurs, casarea integrală a deciziei din 23 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 15 noiembrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă în întregime.

Examinând admisibilitatea recursului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 28 octombrie 2020, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia cererii de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, însă intimatul nu și-a valorificat acest drept.

În conformitate cu art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 23 iunie 2020, care a fost expediată în adresa participanților la proces la data de 17 iulie 2020 (f.d.21, vol. II), însă nu există dovada recepționării la aceeași dată de către participanții la proces.

Astfel, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată la data de 13 octombrie 2020 de către recurent în interiorul termenului legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Racu Adrian, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate de recurent în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelor încălcări esențiale sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

La caz, criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, acesta fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, avînd în vedere faptul că rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor.

Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărîre neîntemeiată.

Or, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicînd determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul său cu soluția dată de instanța de apel, iar criticile invocate în recurs nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea recursului ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de către Racu Adrian.

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmerts împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil și consideră că recursul declarat de Adrian Racu nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În temeiul art. 270, art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 lit. a) și art. 440 Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Adrian Racu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Victor Burduh

Nicolae Craiu